

му припадне отъ утѣшеніето; помежду тѣхъ бѣше и майка му. Но тѣ понеже не можѣхъ да влѣзѣтъ отъ множеството, нѣкои отъ присѣдствующихъ му казахъ: „Майка ти и братіята ти стоѣтъ внѣ и искать да та видѣтъ.“ А Іисусъ като си прострѣ рѣката къмъ ученицитѣ и слушателитѣ си, рече: „Майка ми и братіята ми сѣ тѣзи, които слушать словото Божіе и правѣтъ Божіята воля.“ — При туй тогази исцѣри единъ слѣпъ и нѣмъ человекъ, а народытѣ останѣхъ смаяны, и казвахъ: да ли този е сынъ Давидовъ! но Фарисейтѣ отъ завистъ казвахъ: че чрѣзъ Веелзевула, началникътъ на бѣсоветѣ изгоня той бѣсове, и искахъ да видѣтъ таквось чудо, което да не може да са отдаде на друго освѣнъ на Божіята сила. Но Іисусъ като обори безумното и Богохулното имъ празднословіе съ безирѣкословны думы, рече подиръ, че не ще да имъ даде друго знаменіе освѣнъ знаменіето на Іона, сирѣчь прѣхвалното чудо на славното и мироспасителното Негово Въскрѣсеніе, което е вѣнецъ на сичкытѣ Му други чудеса. (Лук. ѱ. 19—21. Марк. г. 20—Мат. гл. 22.).

§. 24. *Іисусъ изговаря много притчи, и ги тълкува; съсъ дума, укрѣпява вѣрнытѣ.*

Въ този сѣщый день, като излѣзе Іисусъ отъ кѣщата, сѣднѣ при Тиверіадското море; и понеже са събра много народъ, възлѣзе въ корабъ и отъ тамъ поучаваше народътъ, който стоѣше на брѣгътъ. И казаша му притчата на сѣятельтъ, и на свѣщъта която са туря на свѣтильникътъ, и за плевелытѣ, и за синапътъ, и за тѣстото, безъ да имъ ги истълкува. А когато останѣ самъ си въ кѣщи, помоленъ отъ онѣзи които бѣхъ